

EĞİTİMCİ - YAZAR İSA AKGÜL YAZDI

İSA AKGÜL'ÜN YAZISI

Toplumun huzuru;

fertlerin birbirlerini anlamasına, anlayabilmesine, güvenebilmesine, mutluluk demetinin temelleri olan sevgiyi, saygıyı yürekten kabul edip benimseyebilmesine, yaşantısının her anında uygulamasına bağlıdır.

Fertlerin

birbirlerinin düşüncelerine, davranışlarına, ilkelerine, söylemlerine, yaşayışlarına saygı göstermeyerek, anlayışla davranmayarak ön yargılı değerlendirme de bulunması; kendilerinde bulunan, gururun ürünü olan 'ben bilirim, ben en iyisini yaparım, benim dediğim yaptığım hep doğrudur, benim dışındakilerin beyni işlemez, kafası basmaz, benim dediğimin dışında söylenenler hep yanlıştır' egolu halin dışı vurumudur. Ki, düşüncesinin, kabullenişinin doğruluğu ve yanlışılığı noktasında, gerçek değerlendirme yapamamasındandır. Gururun sarmalamasındandır. Kibrin, tüm zerrelere taht kurmasındandır. Enaniyetin ruhunda tavan yapmasındandır.

Kişinin kendini Kaf dağında erişilmez görmesindendir. Yaratılmış, aciz bir varlık oluşunu unutmasından ya da hiç önemsememesindendir.

İnsanlardaki yersiz

ve gereksiz gurur bir aldanmadır. Ya da buz dağını, denizin ortasında bir ada sanmadır. Kuvvetli bir güneşle eriyip kaybolup gideceğini, kaybolacağını, yerinde yeller eseceğini bilememektir. Gurur, meyveyi içten yiyerek çürüten, yok eden bir kurt gibidir insan için. Hiç farkında olmadan için için yer bitirir. Yıldızlı, süslemeli görünen, gelip geçici olanların yalancı rüzgarına kapılıp, nereye yol aldığını bilemeyen ve saman çöpü gibi sağa sola savurandır gurur.

Gurur ağacının o

kadar çok zararlı meyveleri vardır ki bunlardan birisi de 'ön yargılı' olmak ve davranmaktır. İçi, içsel yönden zehirle doludur. Öyle bir zehir ki; öldürmez, süründürür. Değer kaybettirir. İtibarı sıfırlandırır. Eksi doğrultusunda ilerletir. Artı doğrultusunun yoluna sürekli set çeker. Bu meyveyi yaşamında kullananlar, kendilerinde var olan, hiçbir varlığa verilmeyen, kendine mahsus ve özel değeri farkında olmadan yok etmektedirler.

Her şeyde, olumsuz

bir şeyler aramak, her şeyi tehlikeli, zararlı, korkunç görmek, olmayanı var kabul etmek, olmayacak zamanda ve yerde sebep aramak, ferdin kendine olan öz güvenini yok ettiğinden korkuya sebep olur. Her şeyden nem kaparak korkmak septik düşüncenin bir ürünüdür. Öyle ki, kişi belli zaman sonra bırakın çevresindeki varlıklardan korkmayı, kendinden, kendi varlığından korkmaya başlar. Bu hal kişiyi yalnızlığa iter, hayatını kendisine zindan etmesini sağlar.

İnsanların söz,

davranış ve eylemlerinin değerlendirilmesi niyetlere göre olmalıdır. Ki pişmanlığa kapı açılmasın. 'Eyvah' nidaları yükselmesin. İş işten geçtikten sonra pişmanlık duyulmasın. Anlayışların temelinde sevgi, saygı ve bilgili donanım olmalıdır. Bu üç yıldız, anlayış semada yok ise eğer zifiri karanlıkla nefes almak zorunluluğu kaçınılmazdır.

Her zaman, her

yerde, her şeyi ön yargılı değerlendirmek, toplumda herkesi, her konuda potansiyel suçlu konumuna getirmek demektir. Kişinin aynaya hep kendi cephesinden bakmasıdır. Bu ise içe kapanıklılığı, yalnızlığı kazandırır. Yalnızlık, kişinin aleminde ilerledikçe, tamiri mümkün olamayan tahribatlar meydana getirir kişiyi ruh dünyasında. Ruhsal yıkımların da kaynağı olur.

Ön yargılı olmak,

kişinin kendisine zarar verir. Kendisi dışındakilere zarar vermez. Kıssa olarak anlatılan olay bunun en açık örneğidir, Şöyle ki:

" Uzak bir köyde,

yalnız yaşayan hamile bir kadın, kendisine arkadaş olması açısından dağda yaralı olarak bulunduğu gelinciği evinde beslemeye başlar. Her ne kadar evcil hayvan olmasa da oldukça uysallaşır. Kadının çocuğu dünyaya gelir. Tek başına tüm zorluklara göğüs gerer ve yavrusunu büyütmeye çalışır. Kadın, günler sonra, çocukla gelinciği çok kısa zaman evde beraber bırakır. Aradan biraz zaman geçip, anne eve döndüğünde, gelinciği ve kanlı ağzını görür. Anne çıldırırçasına gelinciğe saldırır ve oracıkta öldürür. Tam o sırada içerideki odadan bir bebek sesi duyulur. Anne o odaya yönelir. İçeri girince, ağlayan bebeği beşikte, bebeğin yanında parçalanmış yılanı görür."

İnsanın; bilmeden,

anlamadan, incelemeyen, dinlemeden, bilgilenmeden karar vererek ön yargıda bulunması, kendisine zarar vererek değer kaybına neden olacak fiilleri yapmasına sebep olur.

Einstein diyor ki:

" İnsanlardaki ön yargıyı parçalamak benim atomu parçalamamdan daha zordur." Ön yargılardan kurtulabilmek için, şüphe ve korku gözlüğünü çıkarıp, sevgi, saygı, hoşgörü ve anlayış gözlüğünü takmak gerekir.

Yarım su dolu

bardağın, sürekli boş tarafını konuşarak gündeme getirmemek evlâdır. Her zaman bardağın dolu tarafını ve bu taraftaki güzellikleri, iyilikleri, aydınlığı görmek

en doğru, en faydalı, en mükemmel olanı tercih etmek demektir. Doğru ve gerçek olanı da budur. İnsan olmamız da bunu gerektirir.

Aydınlık

günlerimizi, ön yargılarımızla karartmaya gerek var mı?